

REPUBLIKA HRVATSKA
Agencija za zaštitu osobnih podataka
Zagreb, Martićeva 14

Klasa: UP/II-008-04/11-01/04

Urbroj: 567-06/01-11-02
Zagreb, 06.04.2011.

Agencija za zaštitu osobnih podataka na temelju članka 17. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj 172/03. i 144/10.), povodom žalbe prof.dr.sc. Roberta Podolnjaka, izjavljene protiv rješenja Grada Varaždina, KLASA: 008-02/11-01/1, URBROJ: 2186/01-04-11-6 od 11. veljače 2011. godine, u predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama, donosi sljedeće

RJEŠENJE

1. Poništava se rješenje Grada Varaždina, KLASA: 008-02/11-01/1, URBROJ: 2186/01-04-11-6 od 11. veljače 2011. godine.
2. Nalaže se Gradu Varaždinu da najkasnije u roku od 30 dana od primitka ovog rješenja omogući prof.dr.sc. Robertu Podolnjaku preslike Posebnog priloga ili aneksa ugovora - „Mehanizam plaćanja“, koji se odnosi na podjelu od prihoda od komercijalizacije prostora i Posebnog priloga br. 14 – „Struktura ukupnih troškova dvorane“, a koji se ne odnose na pravo intelektualnog vlasništva.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem odbijen je zahtjev prof.dr.sc. Roberta Podolnjaka – dopuna informacije, kojim traži preslike dva posebna priloga koji su sastavni dio temeljnog Ugovora o izgradnji sportske dvorane u Varaždinu između Grada Varaždina i TPN Drava od 12. srpnja 2007. godine i to 1. Posebnog priloga ili aneksa ugovora – „Mehanizam plaćanja“ koji se odnosi na podjelu prihoda od komercijalizacije prostora, te 2. Posebnog priloga br. 14 – „Struktura ukupnih troškova dvorane“, iz razloga nepostojanja izričitog pisanog pristanka autora ili vlasnika, u skladu s člankom 8. stavak 2. točka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno odbijanja preuzimanja obveze o zaštiti autorskih prava koju traži Autor.

Protiv navedenog rješenja žalitelj je pravodobno uložio žalbu u kojoj u bitnome navodi da je riječ o zahtjevu koji je višekratno odbijan od 2007. godine, kada je prvi put tražio uvid i preslik predmetnog ugovora. Navodi da je ta dva preslika tražio u svojoj 2. tužbi Upravnom sudu koju je podnio 1. rujna 2008. godine te da je Sud tu njegovu tužbu uvažio i izričito naveo da ima pravo na preslik informacije za koje je već imao uvid. Ističe da predmetnu žalbu izjavljuje na temelju argumenata da predmetni ugovor sa svim svojim aneksima/dodacima ne predstavlja intelektualno vlasništvo izrađivača ugovora, a temeljem čega mu je uskraćeno pravo na preslik tog dokumenta. Nadalje navodi da mu se neosnovano uskraćuje pravo na preslik s obzirom da je još 2008. godine ostvario uvid u čitav ugovor sa svim aneksima i mogao prepisivati ručno dijelove

ugovora, a to je u jednoj presudi potvrdio Upravni sud. Ističe da je nakon treće presude Upravnog suda dobio pravo na preslik traženih informacija, a iz presude se nije moglo zaključiti da ima pravo na preslik samo ugovora, a ne i aneksa. Naglašava da dva aneksa ugovora koji traži ne mogu biti pravo intelektualnog vlasništva iz razloga što reguliraju materiju troškova izgradnje, kredita, troškova održanja i najma dvorane, odnosno podjele prihoda od komercijalizacije dvorane, te da je riječ je o financijskim aspektima ugovora koji su rezultat pregovora dviju ugovornih strana. Zaključno napominje da smatra da ugovor sa svojim aneksima nije intelektualno vlasništvo te da Agencija i ne bi trebala provesti test javnog interesa koji je propisan čl. 13. stv. 5, ali je nedvojbeno da je pristup informaciji i njeno javno korištenje od javnog interesa jer je riječ o kapitalnoj investiciji. Predlaže da se žalba uvaži, te da mu se omogući pristup traženim informacijama, odnosno njihov preslik.

Žalba je osnovana.

Odredbom članka 3. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama određeno je da pravo na pristup informacijama obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije kao i obvezu tijela javne vlasti da omogući pristup zatraženoj informaciji, odnosno da objavljuje informacije kada za to i ne postoji poseban zahtjev već takvo objavljivanje predstavlja njihovu obvezu određenu zakonom ili drugim općim propisom.

Člankom 4. stavkom 1. istog Zakona propisano je da su sve informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovoga Zakona. Člankom 8. navedenog Zakona propisani su izuzeci od prava na pristup informacijama i njihovo trajanje, a odredbom članka 8. stavka 2. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama tijela propisano je da će javne vlasti uskratit pristup informaciji ako postoje osnove sumnje da bi njezino objavljivanje povrijedilo pravo intelektualnog vlasništva, osim u slučaju izričitoga pisanog pristanka autora ili vlasnika.

Grad Varaždin kao tijelo javne vlasti odbilo je zahtjev žalitelja temeljem članka 8. stavka 2. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama iz razloga nepostojanja izričitog pisanog pristanka autora ili vlasnika odnosno odbijanju preuzimanja obveze o zaštiti autorskih prava.

Prvostupanjsko tijelo u obrazloženju osporenog rješenja navodi kako presliku tražene ugovorne dokumentacije nije u mogućnosti dati obzirom da nema izričiti pisani pristanak nositelja autorskog prava predmetnog Ugovora i Ugovorne dokumentacije, Hrvatskog instituta za mostove i konstrukcije (HIMK) već naprotiv zabranu izdavanja preslike s posljedicom kaznene odgovornosti temeljem važećih propisa te obveze na naknadu štete vlasnika autorskih prava. Također u obrazloženju rješenja navode da preslike posebnih priloga Ugovora o izgradnji sportske dvorane nisu u mogućnosti dostaviti iz razloga što je Grad Varaždin (kao Naručitelj) s Hrvatskim institutom za mostove i konstrukcije, Zagreb, (kao Izvršitelj) sklopio Ugovor o konzalting uslugama tijekom izgradnje športske dvorane u Varaždinu po ugovornom obliku javno-privatno partnerstvo (JPP) dana 22. studenog 2006. godine te da je iz odredbe čl. 8. Ugovora razvidno da posebni prilozi Ugovora o izgradnji sportske dvorane u Varaždinu: „Mehanizam plaćanja“ i posebni prilog br. 14. – „Struktura ukupnih troškova dvorane (struktura životnih troškova dvorane) koje žalitelj traži u obliku preslike su označeni kao intelektualno vlasništvo i zaštićeni autorskim pravom HIMK-a, pa shodno tome nije u mogućnosti odobriti podnositelju zahtjeva presliku iste.

U obrazloženju osporenog rješenja prvostupanjsko tijelo navodi da je žalitelju omogućen pristup informaciji uvidom u cjelokupnu ugovornu dokumentaciju dana 14.08.2008. godine u prostorijama ustanove Gradski stanovi Varaždin sukladno čl. 2. Zakona i uputi Upravnog suda sukladno presudi broj: Us-931/2008-4, u okviru ovlaštenja kojima Grad raspolaže sukladno zakonu i važećim propisima te dozvolama

nositelj autorskog prava, HIMK-a te preslike onog dijela Ugovora o izgradnji koji se ne odnosi na pravo intelektualnog vlasništva.

Prvostupanjsko tijelo u rješenju navodi kako smatra da je omogućavanjem uvida u dokumentaciju cilj odnosno svrha prava na pristup informacijama ispunjena u okviru zakonskih mogućnosti odnosno dopuštenja, u konkretnom slučaju zakonskih ograničenja radi zaštite prava intelektualnog vlasništva.

Žalitelj u žalbi navodi da predmetni ugovor sa svim dodacima ne predstavlja intelektualno vlasništvo. Uvidom u dostavljeni spis predmeta utvrđeno je da je presudom Upravnog suda broj: Us-931/2008-4 od 23.04.2008. godine i Us-4715/2009-4 od 01.07.2009. godine, te rješenjem prvostupanjskog tijela Klasa: 008-02/07-01/5, Urbroj: 2186/01-01-08-11 od 15.07.2008. i Klasa: 008-02/07-01/5, Urbroj: 2186/01-01-09-25 od 23.11.2009. godine žalitelju već omogućen uvid u cjelokupnu dokumentaciju s obrazloženjem da svi dijelovi ugovora ne predstavljaju intelektualno vlasništvo.

Iz spisa predmeta razvidno je da žalitelju omogućen pristup uvidom u cjelokupnu ugovornu dokumentaciju dana 14.08.2008. godine, na način da je žalitelj imao uvid te je ručno prepisivao dijelove ugovora i priloga ugovora. S obzirom da je žalitelj još 2008. godine ostvario uvid u čitav ugovor sa svim aneksima i mogao prepisivati ručno dijelove ugovora, žalitelj opravdano navodi kako mu se neosnovano uskraćuje pravo na preslik temelju argumenata da predmetni ugovor sa svim svojim aneksima/dodacima predstavlja intelektualno vlasništvo izrađivača ugovora. U navedenim presudama i Upravni sud je utvrdio da se ne radi o intelektualnom vlasništvu u dijelovima ugovora koji su mu dati na uvid, a žalitelj je imao uvid u čitav ugovor sa svim aneksima/dodacima. Iz ovakvog postupka omogućavanja uvida u ugovor nesporno je da svi dijelovi ugovora i aneksa nisu intelektualno vlasništvo, te shodno tome za te dijelove nije potreban pristanak autora, pa se ovaj žalbeni navod smatra osnovanim.

Žalitelj u žalbi navodi da Zakon u članku 10., a niti u bilo kojem drugom članku gdje navodi načine omogućavanja pristupa informacijama ne daje pravo tijela javne vlasti da pruža uvid u informaciju, ali ne i preslik.

Prema članku 10. stavku 2. Zakona o pravu na pristup informacijama tijela javne vlasti obvezna su omogućiti pristup informacijama davanjem informacije korisniku koji je podnio zahtjev na jedan od sljedećih načina neposrednim davanjem informacije, davanjem informacije pisanim putem, uvidom u dokumente i izradom preslika dokumenata koji sadrže traženu informaciju, dostavljanjem preslika dokumenta koji sadrži traženu informaciju, na drugi način koji je prikladan za ostvarivanje prava na pristup informaciji. Korisnik može u zahtjevu naznačiti i način dobivanja informacije.

Iz navedene zakonske odredbe proizlazi da korisnik informacije može naznačiti načini dobivanja informacije, a uvidom u žaliteljev zahtjev je utvrđeno da imenovani traži presliku informacije. Uvid u dokumente koji sadrže traženu informaciju je vezan sa pravom na preslik, pa se ovaj žalbeni navod smatra osnovanim.

Žalitelj smatra da se ne može zastupati stav da temeljni ugovor ne bi bio intelektualno vlasništvo, a pojedini aneksi bi bili intelektualno vlasništvo jer su oni neodvojivi te temeljni ugovor na nizu mjesta upućuje na odobrenje reguliranje u nekom od dodataka ugovoru, a što je i mišljenje ove Agencija da su dodaci ugovora sastavni dijelovi ugovora, pa se ovaj žalbeni navod smatra osnovanim.

Žalitelj naglašava da dva aneksa ugovora koji traži ne mogu biti pravo intelektualnog vlasništva iz razloga što reguliraju materiju troškova izgradnje, kredita, troškova održanja i najma dvorane, odnosno podjele prihoda od komercijalizacije dvorane, te je riječ o financijskim aspektima ugovora koji su rezultat pregovora dviju ugovornih strana.

Iz žaliteljevog zahtjeva za dopunom informacije i žalbenih navoda proizlazi kako žalitelja zanimaju financijski dijelovi ugovora o javnom privatnom partnerstvu iz razloga što je riječ o kapitalnoj investiciji koja je koštala 800 milijuna kuna, za koju se godišnje iz proračuna izdvaja preko 30 milijuna kuna, a polovicu toga iznosa daje Vlada Republike

Hrvatske iz državnog proračuna, te da ga ne zanimaju oni dijelovi koji bi predstavljali pravo intelektualnog vlasništva.

Upravni sud je u dosadašnjoj praksi, primjerice u presudi broj: Us-3416/2010-4 potvrdio da ugovori koje sklapaju tijela javne vlasti s privatnim osobama, osim u dijelovima koje predstavljaju pravo intelektualnog vlasništva trebaju biti dostupni zainteresiranim korisnicima prava na informaciju. Također je potrebno naglasiti da je cilj Zakona o pravu na pristup informacijama omogućiti i osigurati ostvarivanje prava na pristup informacijama fizičkim i pravnim osobama putem otvorenosti i javnosti djelovanja tijela javne vlasti, sukladno ovom i drugim zakonima, pa se ovaj žalbeni navod smatra se osnovanim.

Člankom 7. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je načelo raspolaganja informacijom prema kojem korisnik koji raspolaže informacijom ima pravo tu informaciju javno iznositi, tako da je nesporno žaliteljevo pravo da dobivenu informaciju javno iznosi.

Prilikom rješavanja žaliteljevog zahtjeva za dopunu informacija prvostupanjsko tijelo je trebalo uzeti u obzir da svi dijelovi ugovora i prilozi ne predstavljaju intelektualno vlasništvo te iz toga razloga za dostavu preslika tih dijelova ugovora nije potreban pisani pristanak autora ili vlasnika.

Na temelju činjenica koje je žalitelj iznio u svojoj žalbi te nakon provedene analize cijelog predmeta, u žalbenom postupku je utvrđeno da žalitelj ispunjava uvjete za pristup informacijama pravljem preslike dokumenata koji sadrže tražene informacije, osim onih dijelova koje predstavljaju pravo intelektualnog vlasništva.

Također je potrebno naglasiti da ako je prvostupanjsko tijelo smatralo da prilozi ugovora predstavljaju pravo intelektualnog vlasništva trebalo je provesti postupak propisan člankom 8. stavkom 4. Zakona o pravu na pristup informacijama te iznimno, omogućiti pristup informaciji iz stavka 2. ovoga članka, ako je takvo postupanje u interesu javnosti i nužno za postizanje zakonom utvrđene svrhe te razmjerno cilju koji treba postići.

Međutim, u prvostupanjskom postupku je pogrešno ocijenjeno da dodaci i prilozi ugovora u cijelosti predstavljaju intelektualno vlasništvo što je već prethodno utvrđeno presudama Upravnog suda i rješenjima prvostupanjskog tijela, zbog toga je izveden pogrešan zaključak o činjeničnom stanju što je dovelo do nepravilne primjene odredbe članka 8. stavka 2. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Člankom 17. stavkom 6. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da kad utvrdi da je žalba osnovana, drugostupanjsko tijelo će rješenjem narediti tijelu javne vlasti da korisniku omogući slobodan pristup informaciji.

Stoga je na temeljem članka 117. stavku 1. Zakona o općem upravnom postupku i članka 17. stavka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama riješeno kao u izreci rješenja.

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor pred Upravnim sudom Republike Hrvatske u roku od 30 dana od dana dostave rješenja.

RAVNATELJ

Franjo Lacko, dipl. iur.

Dostaviti:

1. prof. dr.sc. Robert Podolnjak
42 000 Varaždin,
2. Grad Varaždin,
42000 Varaždin, Trg kralja Tomislava 1
3. Pismohrana - ovdje